

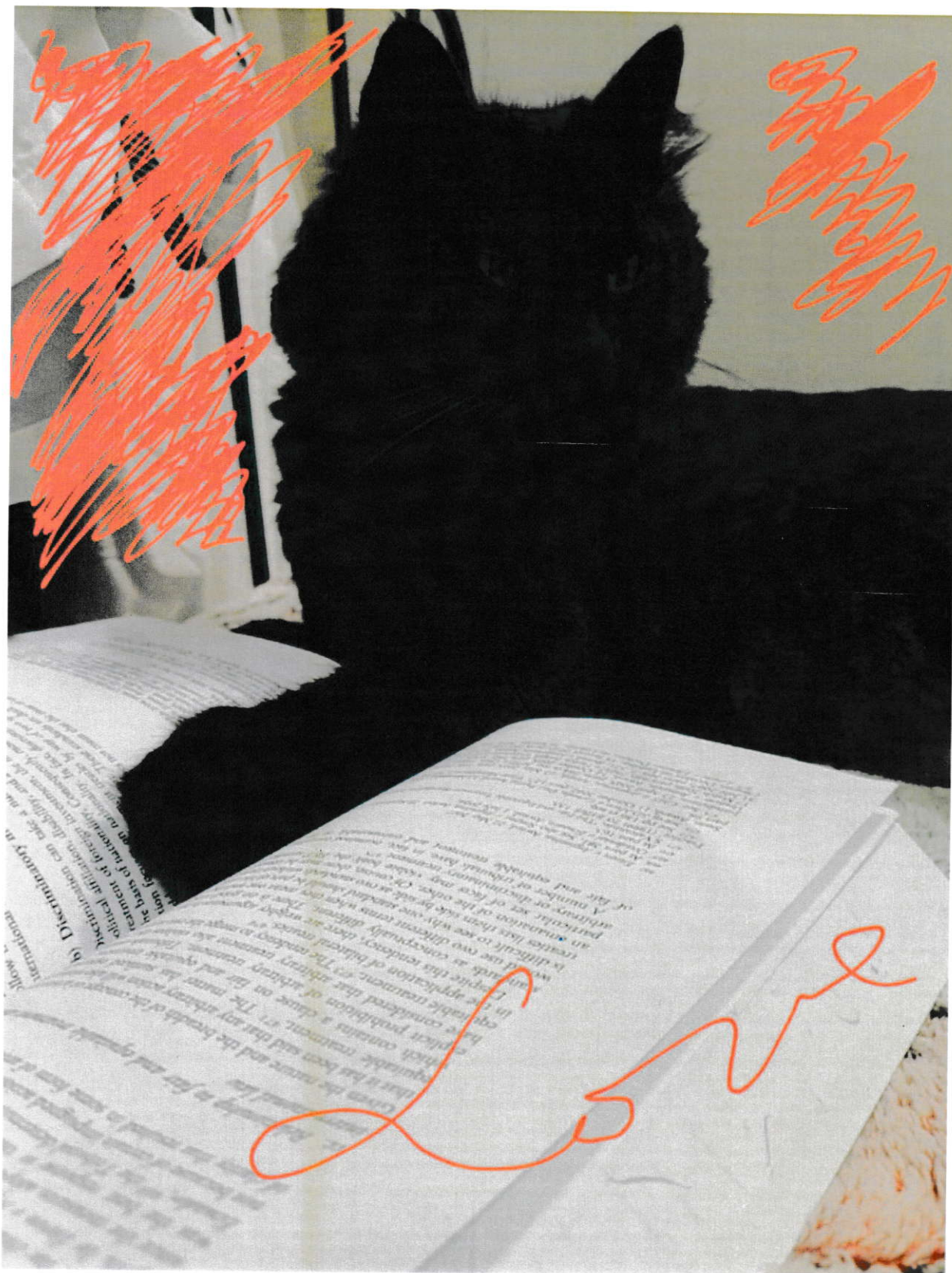
WILMA

BUBU

UN MOTĂNEL DE POVESTE

CORESI

Publishing House
WWW.CORESI.NET

CUPRINS

8	<i>Argumentum</i>
10	Unde s-a dus Bubu?
24	O după-amiază cu desene
36	<i>Notița dată de Bubu Mariei</i>
38	Întâlnirea cu vecinii

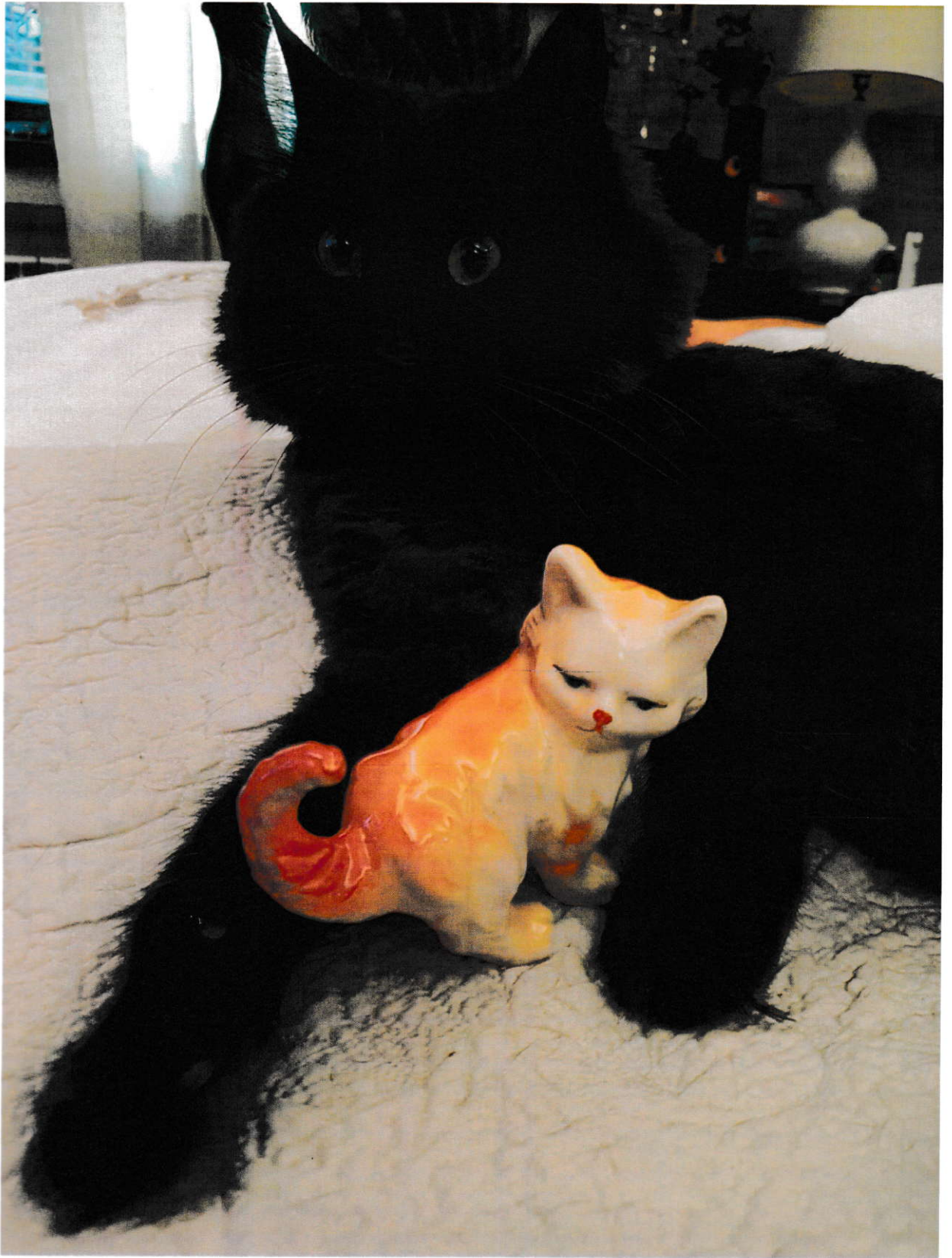
Argumentum

Bubu există. El s-a născut pe 21 mai 2011 în București, capitala României, și de atunci, a avut foarte multe peripeții; de aceea, s-a hotărât să accepte ca toate întâmplările în care a fost autor, să le cedeze către Wilma, pentru a fi așezate în mai multe cărțicele dintre care aceasta este prima, spre bucuria a mii de copilași și oameni mari. Cu Wilma el vorbește zilnic, pentru că ea îl iubește cel mai mult din cel mai mult.

Aceste povestioare pot fi citite și înainte de somn, atât de la început până la sfârșit, cât și ca povestioare mai scurte, din asterisc în asterisc, deoarece absolut tot ce face și tot ce spune Bubu aduce încântare, calm și bună dispoziție.

Toate întâmplările lui Bubuleț sunt reale. Locurile, prietenii și vecinii lui Bubu, așa cum sunt prezentate în aceste trei povestioare, sunt reali. Ei continuă să se întâlnească și acum și să lucreze la noi întâmplări, pentru un nou volum de povestioare.

Bubu vă dorește lectură plăcută!

Unde s-a dus Bubu?

Și animalele vorbesc, asemeni păsărilor și florilor, doar celor ce le iubesc și au grijă de ele.

Bubu este un motănel negru, cu blană lungă și pufoasă, care poartă mereu un slip alb de blăniță, pentru că îi place mult să meargă la mare și să facă baie în cadă sau în piscină. Așa este el.

Deși a trăit câțiva ani în centrul orașului, nu prea a avut cu cine sta de vorbă, așa că a simțit multă bucurie când s-a mutat din apartament la casă, împreună cu cei doi oameni despre care el credea că sunt mama și tatăl lui.

Nu prea i-a plăcut drumul și îi părea rău un pic când se gândea că îl lasă în urmă pe Toto, cățelușul alb de la etajul 1, însă spera să îl mai vadă din când în când. Toto nu a intrat niciodată la Bubu în casă, doar stăteau și se priveau de după prag, vorbindu-și în șoaptă câteva minute, să nu deranjeze vecinii cu vreun zgomot. Numai ei doi înțelegeau ce își povesteau.

A două zi de dimineață, cum s-a trezit, a găsit ușa de la intrare deschisă.

– Cine-i acolo, întrebă Bubu? Cine sunteți voi?

– Suntem păsărele. Suntem prigorii. Aici e casa noastră! Tu cine ești?

– Sunt Bubulică. Ce sunt alea prigorii?

– Ce, nu ne vezi? Suntem cele mai frumoase păsărele, cele mai colorate de pe aici. Când ai venit? Ești rău? Vrei să ne mănânci?

– Cum adică să fiu rău? Mănânc doar biscuiții mei. Ce frumos sunteți îmbrăcate...

– Și ce te uiți așa mirat? Nu ai mai văzut?

– Nu, la oraș nu am văzut decât păsărele gri.

– Hai afară! Hai mai aproape, să te vedem și noi pe tine.

Bubu stătea în prag privind când în urma lui, când spre grădină.

În casă nu era nimeni, iar el nu mai ieșise niciodată așa, fără ai lui, să discute cu niște necunoscute și normal că avea rezerve. Mai văzuse porumbei care veneau să îl viziteze, aterizând pe pervazul ferestrei, însă păsărele atât de multe, atât de colorate și de gălăgioase, nu mai văzuse.

– Ce bine e afară! Ce de lume!

Era așa de bucuros, încât lăbuțele lui parcă înaintau singure. Totuși, ceva l-a determinat să se oprească după câțiva pași. Era ușor târzie oprirea lui, pentru că păsărelele deja zburaseră prudente un pic mai departe. Firicele de iarbă, cu roua limpede și sclipitoare ca diamantele, îi gândilau lăbuțele.

– Ei, eu nu sunt agresiv. Vreau doar să vorbesc un pic cu voi, să comunicăm.

– Arăți cam agresiv.

– De ce? Pentru că am blănița neagră? Frica este doar în capul vostru.

– Și de ce ai slipul alb? Zicând așa în cor, păsărelele au început să chicotească.

– Îmi place marea! Îmi place apa. Sunt Turkish Angora, acasă stăteam numai pe lângă cadă. Sunt cel mai curat motan!

